

zahvalo in najin pozdrav in recite jim, da bom njihovi deželi oljranil svojo deželnoočetovsko ljubezen in skrb (slovenski nadaljač): „... in izročite njim (Štajercem) Moje najmilostivejše pozdrave.“

Cesar in cesarica se pogovarjata z odborniki.

Ko je presvitli cesar končal svoj govor, pristopita cesar in cesarica k deputaciji in se pogovarjata z gospodi o vseh mogočih rečeh, posebno gospodarskih nalogah na Štajerskem; povpraševala sta zlasti o stanju glede živil v posameznih delih dežele, o gospodarstvu v občinah in o deželnih financah, o lovu; posebno pa sta se zanimala za razmere med ljudstvom. Presvitli cesar je podal vsakemu roko; sprejem je bil nad vse ljubeznjiv.

Cesar hvali štajerske Slovence.

Deželnega odbornika dr. Verstovška je vprašal cesar: „Kateri volilni okraj zastopate?“ Dr. Verstovšek odgovori: „Veličanstvo, slovenjegraški okraj na Spodnjem Štajerskem.“ Cesar: „Tam biva jo Slovence!“ Na kar dr. Verstovšek potrди, Cesar: „Ste Vi tudi Slovenci?“ Dr. Verstovšek: „Da, Veličanstvo!“ Cesar: „Kako je v okraju?“ Dr. Verstovšek: „Veličanstvo, moram reči, da je pri nas v okraju še dobro!“ Cesar: „To je pa redkost, veseli me, kaj takega slišati.“ Dr. Verstovšek: „Primeroma z mesti in drugimi kraji je tukaj še res dober položaj.“ Cesar: „To ljudstvo je dobro in pobožno ter požrtvovalno!“ Dr. Verstovšek: „Veličanstvo, slovensko ljudstvo ima dobre vrline!“ S tem je bil razgovor končan. Deputacija se je nato kmalu poklonila in zapustila znamenite cesarske dvorane.

Slovenski Štajer se veseli svojega vladarja.

Že takoj prve dni se je raznesla po vsem Slov. Štajerju vesela vest, da je rabil presvitli vladar v odgovoru na nemški nagovor deželnega glavarja tudi slovenske besede, v katerih izroča ljudstvu najmilostivejše pozdrave. Presvitli vladar je spoznal slovenske može štajerske in slovenske mladeniče na bojnem polju, čisla jih in jih odlikuje. Kamorkoli pride, povsod jih nagovarja v blagi materinščini; tako je storil tudi sedaj in dokazal, da dobro zna, da na Sp. Štajerskem biva slovensko prebivalstvo, ki gori za svojega cesarja, ki žrtvuje radevoljno vse za cesarsko rodovino in za skupno državo. Res so hudi časi; mnogo se more pretrpeti; naš presvitli cesar vse to dobro ve in zna; s ponosom in veseljem je gledal hrabrost vojakov, spominja se pa tudi požrtvovalnosti doma ostalega prebivalstva v deželi. Presvitli cesar izrečno hvali slovensko ljudstvo radi njegovih vrlin in čednosti! To priznanje od Najvišje strani nas vse bodri in navdušuje, da se tem bolj združujemo in sklepajmo v vrste v prid in blagor naše lepe habsburške monarhije in v zaščito in obrambo habsburškega prestola! Povsod na Slovenskem Štajerskem, v vsaki premožni hiši, kakor v vsaki revni bajti, kjer le bije pošteno slovensko srce, vidimo te dni zadovoljne, vesele obraze, slišimo le izraz najglobejše hvaležnosti, da presvetli cesar pozna vse naše težave in prizna vrline ljudstva, s katerimi jih prenaša. Ali naj nas to dejstvo ne spodbuja še k vedno večjim žrtvam! Vse, kar smo storili, smo storili za dom in za svojega vladarja! Že v kratkem času smo spoznali mladega cesarja; srečni smo, da vemo,

naj storim?“ — „Moli za grešnike!“ veli žalostna Mati.

V torek, 23. 2., zarana, pri sedmi prikazni in po razodetju 1. skrivnosti za Bernardiko zaprosi Marija: „In zdaj, moja hči, pojdi in povej duhovščini, da se naj tu sezida svetišče in prihaja ljudstvo sem v procesijah!“

Naslednji dan, na kvatirno sredo, v jutru, ko se Bernardika na kolenih približa duplini, pa ji nebeška Gospa da to-le povelje: „Moli za grešnike! Poljubi zemljo za spreobrnitev grešnikov! Pokora! Pokora! Pokora!“

V četrtek, 25. 2., veli nebeška gospa Bernardiki: „Pojdi, pij in umij se iz studenca in jej od zeljca, ki ondi raste!“ — Ko Bernardika hoče k reki Gav: „Ne hodi tja; nisem ti rekla piti iz reke; pojdi k studencu, ki je tu!“ — Bernardika izkoplje v pesku jamico, iz katere jame izvirati najprvo mala, kalna vodica, po kateri že drugi dan nenadoma i-čudežno ozdravi oslepel kamnosek A. Bouriette, in naslednji četrtek, 4. 3., dveletno smrtnobolano dete Bouhotov. — Ta studenec daje zdaj 122.000 litrov vode na dan.

Na praznik Marijinega Oznanjenja, dne 25. sušca (16. prikazanje), prosi Bernardika po naročilu lurskega gospoda župnika: „O moja Gospa, bodite tako dobri in povejte mi, kdo ste in kako Vam je ime?“ — „Jaz sem Brezmadežno Spočetje.“

kako misli in sodi o nas. Zato se moramo povsod kazati vredne svojega vladarja: Navdušeni hrabri vojaki bodo šli tem pogumnejše v boj, s krvjo in življenjem bodo izkazovali naprej svojo udanost na bojnem polju, z mirnim srcem in potrpežljivo bodemo prenašali doma vsa gorja, samo da nastopi kmalu že čas zmage in se pribori za vse zaželjeni mir. Slovenska cesarska pesem se boče po nastopu zmage tem lepše razlegala po slovenskih krajih, lepe slike presvitlega vladarja Karela in vladarice Cite bodemo venčali v vseh slovenskih domovih v znak ljubezni, hvaležnosti in udanosti do Nju Veličanstev!

Bog živi našega cesarja, Bog živi našo cesarico!

Cesar avstrijskim kmetom

Cesar je dne 31. januarja sprejel tudi zastopnike vseh avstrijskih kmetijskih družb, oziroma gospodarskih svetov, da se mu poklonijo in mu izrazijo udanost avst. kmetov do ces. dvojice in do presvetle vladarske hiše. Na govor barona Ehrenfelsa, predsednika nižjeavstrijske kmetijske družbe, je cesar odgovoril:

„Radostno ginjenega srca sprejemem poklonitev avstrijskih poljedelcev. Zatrjevanje iz ust njihovih poklicanih zastopnikov, da se avstrijski kmetje zavedajo velikosti svojih v sedanjih težkih časih posebno važnih nalog in svojih dolžnosti napram splošnosti, vzamem z zadovoljstvom na znanje in se zelo hvaležno spominjam vseh onih mož in žen, ki so vsled poedovanega domoljubnega mišljenja in imajoč občni blagor pred očmi, zastavili vse svoje sile, da obdelajo drago domačo zemljo, in tako onemogočijo brezbožni izstradalni načrt naših nasprotnikov.“

Velika vojska, katero bo moja neprimerno hlabra armada z božjo pomočjo zmagovito nadaljevala, je nas naučila, da smo velik pomen kmetijstva za državo v polnem obsegu in še bolj, kakor se je to že dosedaj storilo, spoznali in uvaževali. Tudi tu je pokazala vojska, kakor na vseh pridevalnih poljih, da nam popolen uspeh jamči od domoljubnega čustva narekovana, neumorna delavnost in ustvaritev ter izpopolnitev časovnim potrebam primerne organizacije. Nadaljujte svoje delo v tem smislu! Prosim nebesa, da bogato blagoslovi te nam tako drage domače livade in zagotavljam vse poljedelstvo svoje deželnoočetovske naklonjenosti in ljubezni.

Za srčne pozdrave se Vam zahvaljujem iz celega srca. Izročite to zahvalo vsem našim pridnim kmetom in vrlim kmeticam, od katerih imajo mnoge svoje može in sinove na bojiščih. Povejte jim, da v polni meri cenim njihovo zaslugo, storjeno državi vsled njihovega vstrajnega dela, da poznajo njihove težave in da se lahko zanašajo na mojo trajno skrb za nje in na zahvalo naše ljubljene domovine.“

Naše žrtve za domovino.

V Enzenbahu na Gornjem Štajerskem je dne 24. januarja umrl po dolgi bolezni Avgust Vračič.

Na velikonočni pondeljek se je dogodil čudež z gorečo svečo; 16. julija, na škapulirski praznik, se je Marija poslovala.

Rekli smo, da bo gotovo nebeški Gospoj ljubo, — in si zato Stejemo v veselo zadoščenje, da se spominjamo njenih prikazovanj, in da pred vsem opozorimo na njene opomine, ki zadevajo rod človeški, ki zadevajo nas. Na nekatere reči smo opozorili že zgoraj. Pred vsem nam zdaj v vojnem času stopa pred oči in sega v srce Marijin opomin k pokori. Po širnem svetu se ozre sveta Mati božja — nato pa ji solze zalijejo oči in ona naroči: Moli za grešnike! Se mnogo nujnejši opomin k pokori pa je na kvatirno sredo: trikratni klic k pokori. — Toda širni, zlasti očeijelni svet besed iz Marijinih ust kljub neštevilnim čudežem ni sprejel niti na Francoskem in niti drugod. Če nismo slušali besed evangelijskih, in ne prošelj Materinih, ne tako nujnih opominov treh zadnjih velikih papežev, je-li tedaj čuda, če nas sedaj huda šiba tepe? Nedožnim in pravičnim bo v neizrekljivo zaslužnje, ako posnemajo Joba, grešnikom k spokorjenju, kateri hočejo oči odpreti. Gotovo hoče Bog po poslani sibi veliko ljudi zveličati, ki bi morda drugače še huje zabredli. Pomislimo, kako prave za napade na Cerkev Kristusovo ali za številen odpad od nje so se obetale za Husovo 500letnico (1415) in za Lutrovo 400letnico za letošnje leto. Naj ugiblujemo o vzrokih vojske kakor hočemo,

doma od Marije Snežne na Velki. Bil je spreviden s sv. zakramenti. Bil je na bojišču trikrat ranjen. Dobil je tudi sušico. Rajni je bil vrl mladenič in priden kolar.

Žalostna novica, ki je globoko potrla celo Pučkovo rodbino pri Sv. Antonu v Slov. gor., kakor tudi vse sosede in znance, je prišla okoli Božiča, da je vojaka Antona Pučko, posestnika v Zupetincih, v daljnih tirolskih gorah zasul sneg. Rajni, ki je bil v 45. letu svojega življenja, je ob mobilizaciji zapustil dom in ljubljene svojece ter je kot desetnik bil pridelen k delavskemu oddelku v Galicijo. Po daljšem času je bil kot četovodja s svojim delavskim oddelkom prestavljen na Tirolsko, kjer je našel sedaj žalostno smrt. Bil je s svojimi, njemu pridelnimi tovariši ravno v baraki, kjer so zavživali svoje kosilo, kar je pridrivil grozen snežen plaz, ki je pokopal vse pod seboj. Se le čez 19 dni so ga z drugimi vred izkopali iz strašnega groba. Rajni, ki zapuščal žalujočo ženo in dva sina, od katerih starejši Leopold se tudi že dolgo bojuje na južnem bojišču, je bil vzgleden, varčen, skrben in delaven gospodar, mirnega, treznega, prijaznega obnašanja, spoštovan in ljubljen ne samo od domačih, ampak tudi od sosedov in znancev. Bil je tudi izučen in spreten godec in je pri marsikateri veselici, zlasti pa pri novih mašah in primicijah, pomagal s svojo spretnostjo. Hudi udares zares za ženo in sina, katere pa naj tolaži zavest, da ta ločitev ni za vedno, saj: Križ nam sve-ti govori, da vidmo se nad zvezdami!

K Sv. Lovrenu v Slov. gor. smo dobili žalostno poročilo, da je Jakob Bohinc že dne 15. septembra 1914 v Holmu na Rusko-Poljskem umrl na kolero. Boril se je tri mesece proti Rusom. Bil je iz mladih let naročnik „Slov. Gosp.“ Njegove edine želje so bile, še enkrat videti svoje domače, pa božja volja je drugače hotela. Izguba pridnega gospodarja, dobrega moža, je silno potrla njegove sorodnike, neutolažljivo ženo s tremi malimi otroki. Mirno spavaj, dragi Jakob, v tuji in neznanzi nam zemlji!

Dne 7. decembra je padel od sovražne granate zadet Janez Žunič iz Cvena pri Ljutomeru v najlepšem cvetu svoje mladosti, star še le 24 let. Zapustil je žalujoče starše, brate in sestre.

Solnčni žarki naj tvoj grob zlatijo, bodi tamka tvoje spanje sladko. Naj miru tamkaj nikdo ti ne jemlje, saj življenje ti je bilo kratko.

Iz Laporja se nam piše: Žalostna novica je ranila srce staršem, trem bratom in šestim sestram, da je najmlajši sin Jožef Kitek, star še le 19 let, doma v Vrholah, padel na italijanski fronti dne 12. julija. Prvi brat Franc je na italijanskem bojišču pri sanitejih, drugi Anton je na Ruskem vjet in 3. brat Simon se pa še vedno bojuje v Galiciji. Padli je bil priden in ponižen fant, nikomur se ni zameril, zato so ga vsi radi imeli. Veselilo ga je vsakovrstno delo, največ veselja pa je imel z živino. Nad zvezdami čaka sedaj Jožef na svoje domače.

Dne 27. januarja je mirno v Gospodu zaspal, previden s sv. zakramenti za umirajoče, priden mladenič-vojak Rudolf Vodišek v Dobropolji pri Planini. Vsled prehlajenja v vojaškem stanu se ga je ločila huda bolezen-jetika, ki mu je pretrgala nit življenja v cvetu svoje mladosti, v 22. letu njegove starosti. Iskal si je zdravja v vojaški bolnišnici, pa najbolj izkušeni zdravniki mu niso mogli pomagati. Ko je sam čutil, da zanj ni več pomoči, si je želel, da bi ga pustili domov, da bi vsaj počival na domačem pokopališču zraven svoje ljube matere, katere ni nikdar v svojem življenju poznal. Kot nežno dete, osem mesecev star, mu je umrla mati. Bog daj, da bi sedaj v svetem raju bila združena ter se na večno veselila. Rajni je bil veselega, miroljubnega, in treznega značaja, delaven, varčen in pobožen. Udani v voljo božjo je prenašal bolezen, katera ga je mučila skozi tri mesece.

na se vali krivda sem ali tja, gotovo je, da je božja pravičnost bila že prehudo užaljena in da se božja jeza da s pokoro potolažiti, božji mir le s pokoro izprositi. Kakor se opominjala božja Mati k molitvi za spreobrnjenje grešnikov in k pokori, tak se, kakor čitamo, izrekli naš sveti Oče Benedikt XV. dne 5. januarja l. l.: „Držimo se trdno te misli, da nas strašni, pe človeški zlobi spleteni bič ne bo prej nehal tepsti, dokler ljudje ne bodo božji pravičnosti dali zahtevanega zadoščenja za svoje krivice.“

Ne odlagajmo, ne čakajmo drug na drugega, sprejmimo vsi obenem Marijin opomin o obletnici njenih prikazovanj; začnimo vneto moliti za spreobrnjenje grešnikov, delajmo pokoro z radevoljnim postom, ki se nam zdi itak nalagan, z gorenejšimi posamnimi in skupnimi molitvami, z milošnjo duhovno in telesno, t. j. odkritosrčno ljubeznijo do bližnjega. Stari dobri Bog, ki je vedno milostljiv, nas ne bo pustil čez silo skušati, ali bo z večjo silo obenem tudi milost pomnožil svojim zvestim. Vedno nujnejše pripravljajmo, sprava, zadostitve, procesije, sveta obhajila naj bodo znamenje časa.

Kraljica miru, lurska Mati božja, pa prosí za nas!

J. E.

* V nekem nemškem nabožnem listu smo čitali goreč opomin, naj se letos pred 31. oktobrom opravljajo pravne pobkožnosti.

Iz Barkovelj pri Trstu se nam piše, da je 21letni strelec Ignacij Hostnik dne 28. januarja vsled rane, zadobljene na italijanskem bojišču, umrl junaške smrti. Bil je zaveden slovenski junak.

Vsem padlim slovenskim junakom naj bo večni spomin!

Razne politične vesti.

Znotranja politika je kajpada te dni stopila v ozadje, ker je vsa pozornost obrnjena na posledice, ki jih izziva poostreni podmorski boj. V Solnogradu je dne 2. februarja eden izmed najuglednejših nemških voditeljev dr. Stelzel imel govor, v katerem je rekel, da je nemška narodna zveza zopet z velikim povdankom tirjala preureditev Avstrije, da pa s tem ni mislila nastopiti proti sedanjemu ministru. To se pravi, da nemškimi poslancem nihče ni obljubil, da se bo takoj in v njihovem smislu preuredila Avstrija, ker je pač treba vse avstrijske narode poslušati, in ne samo Nemce. Dr. Stelzel je rekel, da ne bo državnega zbora, dokler se jim ne izpolnijo njih želje. To pač ni lepo od nemških strank, da ne razumejo resnosti časa in ne pripustijo državnega zbora. Vse ljudstvo, nemško in nemško, ima veliko povedati, in potrebuje nujno državnega zbora.

V hrvatskem saboru so stranke sklenile, da postavijo pokojnemu kralju Francu Jožetu na odličnem prostoru zagrebškega mesta krasen spomenik.

Češki listi pišejo, da se bosta zopet potegovala za državnozbornske mandate odlična češka plemennika princ Friderik Svarcenberg in grof Jaroslav Tun. Oba sta katoliška moža in vrla narodnjaka.

Poljsko kraljestvo je imelo po ljudskem štetju z leta 1912 prebivalcev 12.776.000. Računijo, da bi vsled tega lahko postavilo kraljestvo en milijon vojakov na bojišče.

Nemški državni zbor se bo zopet sešel dne 22. februarja. Posvetoval se bo o proračunu ter se bavil seveda tudi s političnim položajem.

Potres.

Potres v Posavju je bil hujši, kot se je prvi hip mislilo. Prizadete niso samo Brežice in Krška vas, ampak še tudi druga sela ob Savi. Beda nesrečnih družin, ki so po potresu prišle ob svoje hiše in stavevanja, je zelo velika. Od vseh strani hodijo ljudje gledat škodo, ki jo je povzročil potres. Sam cesar Karel je poslal, ker je sam bil po nujnih vladarskih poslih zadržan, svojega brata, nadvojvodo Maksa, v Posavje, da obišče po potresu poškodovane kraje in tolaži nesrečne družine.

Brežice.

Potres v Brežicah se je usodnega dne (29. januarja) ponavljal večkrat popoldne in tudi ponoči in še drugo jutro se je zemlja večkrat tresla. V mestu je porušeni več hiš, poškodovane pa so več ali manj vse hiše. Najbolj je prizadet južni del mesta, kjer ni ostala nobena hiša cela. Zelo porušeno je poslopje okrajnega glavarstva, grad, frančiškanski samostan, „Nemška hiša“ itd. Zvonik mestne cerkve je na pol v razsulu. V poštnem poslopu se je podrl strop, pri tem je bilo poškodovanih več ljudi. Zvonik frančiškanske cerkve ima veliko razpoko ter se je nagnil v stran. Bati se je, da se sam podre. Ljudje so se morali izseliti iz mesta. Naselili so se nekateri v bližnjih krajih, drugi v hlevih, utah in skednjih, tretji v železniških vozovih, katerih je južna železnica dala nad 200 na razpolago. Vojaštvo je tudi napravilo vojaške šotore pred mestom, v katerih pa radi hudega mraza sedaj ljudje ne morejo vstrajati.

Brežiške cerkve, šole in javni uradi so zaprti.

Krška vas.

V Krški vasi niti lesene hiše niso ostale cele. Zidane pa so tako porušene in poškodovane, da se bodo morale popolnoma porušiti. Tudi ljudje iz Krške vasi so se popolnoma razpršili na vse strani. Veliko jih je odšlo k svojim znancom in sorodnikom v sosednje vasi, nekateri so nastanjeni v železniških vozovih, oni pa, ki imajo na skrbi živino, so se nastanili v hlevih in drugih gospodarskih poslopih. V Krški vasi je potres ubil tudi nekaj živine: 1 goved, 10 svinj, 1 kozo in več perotnine.

Catež.

Na Catežu pri Krškem je potres porušil, kakor poročila ljubljanski „Slovenec“, cerkev in župnišče. Izvedenci trdijo, da bo treba zvonik popolnoma podreti, istotako najbrž tudi župnišče.

Potres ubil dve osebi.

V Brežicah je prvi potresni sunek ubil 61letno nadučiteljevo vdovo Ano Voglar iz Dobrne, ki se je usodnega dne nahajala na obisku pri svojih sorodnikih. V hiši, kjer je sedela, jo je zasula podirajoča se stena tako nesrečno, da je bila pod težko kame-nito težo takoj mrtva. V Krškem, kjer so se potresni

sunki tudi zelo močno čutili, je potres zahteval človeško žrtev. 60letna vdova Ursula Arh je ob istem času, ko je prišel prvi sunek, prala na Savi. Ali je bil sunek tako močan, ali pa se je tako prestrašila, reva je padla v Savo in izginila v valovih. Nesreče ni v prvem trenutku nikdo opazil, še le pozneje so opazili ljudje, da je perilo še ob Savi, toda perice nikjer več. Truplo utopljenke se še ni moglo najti v kljub marljivemu iskanju.

Ranjenih je po dosedanjih izkazih v Brežicah 15, v Krški vasi, Krškem, Catežu in drugih krajih 27 oseb.

Cesarjev brat v Posavju.

Na Svečnico, dne 2. februarja predpoldne, se je pripeljal cesarjev brat nadvojvoda Maks z dvornim vlakom v Posavje, da obišče po potresu hudo poškodovane Brežice in Krško vas. Spremljal ga je štajerski cesarski namestnik grof Clary in kranjski deželni predsednik grof Attems. V mestu Brežice si je nadvojvoda Maks ogledal škodo, ki jo je napravil potres ter je obiskal družine, ki v sedanjem hudem mrazu stanujejo na prostem in v železniških vozovih. Nadvojvoda je nesrečneže tolažil in obljubil izdatne pomoči. Udeležil se je svete maše. Po maši je izročil voditelju okrajnega glavarstva cesarjev dar 7500 K kot prvo pomoč za po potresu poškodovano prebivalstvo. Popoldne se je pripeljal nadvojvoda Maks v Krško vas, kjer ga je udano pozdravil župan Ajster. Nadvojvoda je obljubil znatno pomoč. Iz Krške vasi se je peljal na Catež, kjer ga je pozdravil župan Komočar. Nadvojvoda je izročil za ponesrečence v Krški vasi in na Catežu 7500 K.

Ponesrečencem na pomoč!

Prebivalstvo v Brežicah, Krški vasi in na Catežu se nahaja v hudi stiski. Prosimo naše Posavčane, ki jih potres ni oropal njih bivališč, da se usmilijo ubogih družin in jih obdržijo pod streho, dokler ne bodo njih stara bivališča zopet popravljena. Upamo, da bo vlada storila takoj vse potrebno, da se čim prej postavijo podrti hiše. Zbirajmo milodare za poškodovance po potresu!

Na bojiščih.

Na vseh bojiščih je od srede januarja naprej, posebno pa v začetku meseca februarja, nastopil izvanredno hud mraz. Tudi sneg je izredno visok. Bojevanje in gibanje čet je radi tega zelo omejeno.

Italijansko bojišče.

Na celi italijanski fronti je bil zadnji čas artilerijski ogenj zelo redek. Edino pri Gorici so avstrijski topovi, kakor pravijo italijanska poročila, bruhali prve dni meseca februarja hud ogenj na laške postojanke. Na Svečnico je laški letalec metal bombe na Nabrežino, a ni napravil nobene posebne škode. Na soški fronti je znašal mraz zadnje dni 7, na Krasu 14, na Koroškem 20 do 22, na Tirolskem 22 do 26 stopinj. Snega je na koroških in tirolskih gorah na 2000 m visokih gorah do 5 metrov, 3000 m visoko pa celo nad 9 metrov. Lahi se baje za fronto prav skrbno pripravljajo na veliko spomladno ofenzivo. Na pomoč dobijo boja dva armadna zbora iz Francoskega.

Rusko bojišče.

Na tem bojišču se vršijo le manjše praske v jugovzhodni Bukovini, kjer so naši dne 5. februarja zaprli Rusom več strelskih jarkov, in na severu ob reki Aa, kjer se boji prednjih čet ponavljajo dan za dnevom. Mraz znaša v Galiciji okrog 20, na severu pri Rigi pa do 30 stopinj.

Rumunsko bojišče.

Južno od Bukovine se v moldavskem gorovju vršijo od časa do časa srditi boji. Ob Seretu se baje Rusi pripravljajo na resne napade na naše postojanke, ker domnevali, da je večina Mackensenove armade odšla na druge fronte. V Dobruči obstreljujejo Rusi bolgarske postojanke ob Donavi. Mraz znaša od 20 do 25 stopinj.

Francosko bojišče.

Na zahodnem delu francoskega bojišča je pred tednom nastopila gosta megla, ki omejuje artilerijsko delovanje. Ob rekah Ancri in Sommi živahni boji med angleškimi in nemškimi prednjimi četami. Pri Verdunu skušajo Francozi zapoditi Nemce z zahodnega brega reke Moze. Mraz je tudi na tem bojišču tako hud, da so morali Francozi črne čete iz Afrike, ki niso navajene mrazu, prestaviti v južni del Francije.

Macedonsko bojišče.

Pri Bitolju, ob Črni, Vardarju in Strumi potajajo boji izredno živahni. Bolgari so, kakor naglašajo francoska poročila, poslali v Macedonijo dve novi diviziji. V Albaniji je položaj popolnoma neizpremenjen.

Turško bojišče.

Turki so v Mezopotamiji južno od reke Tigris dne 25. in 29. januarja ter dne 1. februarja Angleže precej hudo natepli. Turška poročila pravijo, da je dne 25. in 29. januarja obležalo na bojišču po 2000 mrtvih Angležev. — Na Turškem so dobili novo ministristvo. Veliki vezir Sajet Halim-paša je iz zdravstvenih ozirav odstopil. Njegov naslednik je postal dosedanji notranji minister Talaat-beg, zunanji minister pa Mesimi-beg. Vojni minister je ostal Enver-beg.

Angleži so zbrali, kakor pravijo novejša poročila, proti turškim postojankam ob Tigrisu 3 do 4 divizije novih čet. — Zmago dne 25. in 29. januarja, ter 1. februarja je odločila težka avstrijska artilerija, kateri poveljujejo tudi avstrijski častniki.

Pred laško predpustno veselico.

Izvirno poročilo.

Predpustni čas imamo slovenskoštajerski fantje na italijanski fronti. Kadorna tudi včasih priredi kako predpustno veselico, pri kateri svira navadno godba vseh kalibrov. Kakor se sliši, se gospod Kadorna že zopet napihuje za deseto predstavo, ki se bo zopet zaključila z igro „razbita glava“, kakor se je zaključila še vsaka do sedaj. Vspored nam je že poslal njegov tovariš „vojni pič.“ Ker vemo, da bomo pri tej veselici glavno vlogo igrali, pričakujemo veselice z veliko napetostjo. Franc pl. Reya, Jožef Vesenjaj, Franc Bračič, Alojz Dolamič, Franc Friedau, Martin Šalobir in Leopold Saničnik, vsi pri 1. stotnji strojnih pušk. Želimo vselega svidenja za drugi predpustni čas doma v zeleni Štajerski.

Na opazovališču v sneženem viharju.

Izvirno poročilo.

Bilo je 18. januarja. Zelo mrzel zimski dan. — Ledeno-mrzla burja je brila, da bi si niti medved ne upal iz svojega brloga. Že sem sklenil, da ne bom šel celi dan iz naše nove vile, od tople peč, katero je sezidala mojstrska roka slovenskega vojaka, dobrodu znanega Jožefa Drole iz Celja. Moj načrt je bil pa kmalu prekrižan. Naš praporščak je namreč dobil povelje, da mora takoj odriniti z dvema telefonistoma na neko naprej potisnjeno opazovališče. Ta dobri gospod si je izbral mene in mojega pomagača, in smo jo odkurili proti omenjenemu mestu. Že ob prvem prizoru nam je postalo kljub ostrim burji prav vroče, ko smo videli razbito skalovje, razorana tla in s koreninami vred izruvano drevje. Stisnili smo se v nam odločen majhen prostorček ter molče čakali, kadar pride zopet tisti krt s svojim železnim pičcem ruvat po kamenitih tleh. Ni nam bilo treba dolgo čakati, že se jih pripelje kakih deset raznovrstnega kalibra. Nekako zaupljivo smo pogledali drug drugega v obraz, vsi enim misli: Hej, hvala Bogu, nič nam niso storile! Te pa niso bile še zadnje. Marsikatera nam je še tisti dan pretresla mozeg po naših mrzlih dih. Zvesti v svoji službi, smo potisnili dan h koncu in nastopila je temna zimska noč. Treba je bilo poiskati si prenočišča in pa poskrbeti kaj za želoдец. Takoj gremo, da to storimo. Ko pa se nekaj korakov oddaljimo, že pribuči tista nepoklicana ter se zarije kakih pet metrov od nas v skalovje. Njen zračni sunek nas je vrgel daleč na stran v neko globoko jamo. Kakor drva smo ležali vsi navskriž ter se ogleovali, ako nam morda ne manjka kaka roka ali noga. Z žepnimi svetilkami smo svetili in motrili, kje da smo. Naposled smo vendar spoznali jama, katera nam je bila že prej znana. Moj tovariš takoj pravi: Jaz ostanem tukaj! Tudi praporščak je bil tistega mnenja, ker je bila jama še dokaj varna pred granatami. Vendar, ker jaz nisem nič rekel, se obrne praporščak k meni in pravi: No, kaj bomo napravili? Jaz pa sem si mislil: Ako Bog hoče, me tudi tukaj lahko zadene. Z upanjem na božjo pomoč sem mu odgovoril: Pojdim! Zapustili smo jama in jo šepastih korakov ubrali po razbitem skalovju in dospeli smo srečno na varno mesto, kjer smo si obvezali naše majhne rane in postregli sitnim želoдецem. Sedaj pa že zopet zdrav srčno pozdravlja vse čitatelje „Slovenskega Gospodarja“ Jožef Štukelj, telefonski predmojster pri 30.5 cm možnarski bateriji.

Amerika nastopa.

Razočaranja nastop Severne Amerike pač nihče ni povzročil. Vsakdo je pričakoval, da bo prej ali slej Amerika postala naša odkrita sovražnica, a nihče ni vedel, kak vzrok si bo zbrala in ob kateri priložnosti bo nastopila. Sedaj se je to zgodilo radi postrebnega podmorskega boja. Kake posledice ima že sedaj, da je Severna Amerika prekinila zveze z Nemčijo? Sedaj ne bo več Amerika ona nepristranska država, ki bo posredovala za mir, ampak katera druga, recimo Španija, Svica ali rimska Stolica. Amerika nam je bila v sruču vedno sovražna, za to z mirovnimi pogajanjmi tudi ni resno nastopala. Pri mirovnih sklepkih bodo imeli naši nasprotniki več težav